

De dag van de glimlach

(geschreven in 1981)

De Ateanen in Herentals – en vermoedelijk ook in de andere vestigingen- kennen elk jaar rond 6 december een traditionele gebeurtenis: de uitdeling van de geschenken voor de kinderen.

Dit brengt altijd wel wat beroering mee in de personeelsrangen, want de kinderen zijn toch ons dierbaarst bezit nietwaar? En wat je aan de minsten van de mijnen hebt gedaan...

Reeds dagen tevoren kregen de fiere vaders en moeders van hun directe chef de lang verwachte ponskaarten die *“recht geven op een geschenk”* voor hun nageslacht. Vol nieuwsgierigheid hebben ze uitgekeken naar het I-communicé aan de aanplakborden, om te zien wat hun kroost dit jaar zou krijgen. En van zo gauw dit geweten was, werd dit op de afdeling dan ook druk becommentarieerd.

En dan de dag zelf. Bij de appel van halftien keken de papa's of de mama's nog eens naar de ponskaarten, of ze wel goed zouden zijn, want hun achterban koesterde hoge verwachtingen. *“En wat krijgt uwe kleine nu weer?”* vraagt de buurvrouw voor de zoveelste maal.

Klazen en klazinessen van de personeelsdienst

Eindelijk is de middagpauze daar, en dan begint de grote exodus naar de audio-visuele zaal. De vrouwen zakken meestal af in groepjes van drie à vier naar “de voorbouw”, de mannen zijn veelal alleen. Glimlachend komen ze dan de zaal binnen, die bevolkt is door een hele

horde sinterklazen en klazinessen. Want ja, de goede sint werkt erg efficiënt, maar kan toch niet zulk een grote levering op zo een korte termijn (de middagpauze) aan en heeft daarom helpers opgetrommeld bij de goede zielen van de personeelsdienst. Elke gerecruteerde afgevaardigde houdt een standje open, dat het midden houdt tussen een vlaamse-kermiskraampje en een verkiezingshokje.

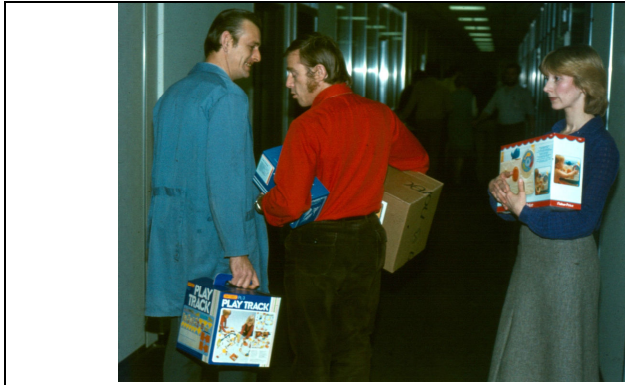

De binnengekomene kijkt speurend rond, prevelt zacht de cijfers die op de leeftijdsbordjes staan (de meest verstrooiden moeten, hun blik ten hemel gericht, nog snel even uitrekenen of hun Lowieke zes dan wel zeven jaar is) en stapt dan plots vooruit naar het uitverkoren standje. Met een gelukzalige smile op de lippen (zowel van de gever als van de ontvanger) wordt de ponskaart ingeruild.

Sommige kroostvriendelijke mensen stappen naar de zoveelste stand met een gebaar van *“stapel maar op, en neem die kaart hier uit mijn linkerhand, want ik heb mijn twee handen al ruimschoots vol. En nog eens bedankt hé!”* Ze moeten dan hun kin als derde steunpunt gebruiken, want zo hoog stapelen zich de geschenken op. Sommige zijn dan weer zo onfortuin-

lijk dat ze het evenwichtspunt in deze massa niet kunnen vinden, zodat de pakken de onveranderlijke wet van de zwaartekracht volgen. Maar geen nood, Fischer Price is onverwoestbaar!

Dit is duidelijk een vader van oudere kinderen: hij heeft boeken gekregen.

Een vader van een kroostrijk gezin heeft “evenwichtsproblemen”!

Stilleven in het labo: een trotinette in gezelschap van een GTD-kaart en een koffiethermos.

s Avonds is de dagelijkse tocht naar de bussen wel erg opmerkelijk te noemen. Sommigen betrouwen het Belgische weer niet, en hebben 'smiddags inpakpapier en

koord bijeengezocht. Kenners kunnen echter niet misleid worden. Een korte blik op de afmetingen van de geschenken vertelt hen hoeveel kinderen mijnheer of mevrouw heeft, hoe oud ze zijn, en van welk geslacht.

Als de fiere ouder op de bus stapt, mag de buur nog eerst even de geschenken bekijken, en dan wordt er naar een stockeringsplaats gezocht. Als op het laatste momentje nog een medereiziger voor de achterste bank moet opstappen, kan het wel zijn dat dit een hele expeditie wordt. Want ja, drie “trotinetten” achter mekaar in een bagagerek, dat ging toch ook niet. Die dag kan het uitstappen ook iets langer duren. Geen nood echter, thuis wachten de kinderen blij en vol ongeduld. Ook de vrouwen van de buschauffeurs weten het: die dag mag de soep wat later klaar zijn, want manlief komt wat later thuis.

Maar dat hebben we er allemaal voor over. Want een **glimlach** bij het krijgen van de ponskaarten, bij het lezen van het I-communiqué, bij het wandelen naar de audiovisuele zaal, bij het overhandigen van het geschenk, bij het terugkomen op de afdeling, bij het becommentariëren met de collega’s, bij het tonen aan aan de buur op de bus, en tenslotte bij het geven aan de kinderen, dit alles is een aaneenschakeling van blije momenten, een ware **dag van de glimlach!**

Jan Verhelst

Geschreven in 1981 voor ATEA info, doch het werd niet gepubliceerd. Uitgetikt in 2014.